

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Colin Falconer
PEARLS

Copyright BITTER MOON LANE © Colin Falconer

Copyright 1958 © Colin Falconer

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01123-4

GORKI MESEC

Kolin Falkoner

Preveo Vladimir D. Nikolić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

„Ne mogu umreti, osim ako nije moj dan za umiranje.“

– Izreka japanskih lovaca na bisere iz Bruma

BRUM, 1913.

1.

Hridi Lejsped

Kad je Noširo Tanaka izronio na površinu, bio je praktično mrtav.

Nepomično je visio sa sajle za spasavanje, monstrozni platneni rukavi ronilačkog odela mlitavo su mu visili niz bokove i morska voda slivala se niz njih. Ves je odvrnuo vizir s kacige i zavrteo glavom kad je ugledao vodnjikavu krv kako curi iz roniočevih usta i ušiju. Skinuo je kacigu sa skafandera, pa Tanaku spustiše na palubu. Ležao je u monstroznom ronilačkom odelu i jedini njegov pokret bilo je grčevito trzanje prstiju.

Kameron Makenzi se namrštio, držeći ruke na kukovima. „Dakle?“

Ves ustade. „Mrtav je, kapetane.“

„Kako se to desilo, dovraga? Zar ga nisi postepeno izranjao, kao što sam ti rekao?“

„Možda mu je sreća okrenula leđa, kapetane.“

„Znaš da ne verujem u te besmislice!“ Trenutak-dva gledao je u Tanaku, a zatim odlučio. „Navuci mu šlem!“

„Nećeš valjda jopet da ga pošlješ dole, kapetane?“

„Uradi šta ti kažem, čoveče!“

Posada, sastavljena uglavnom od Timoraca i Malajaca, zažamorila je s negodovanjem.

„Mrtav je, kapetane“, ponovi Ves.

„Još je živ. Prsti mu se mrdaju, dovraga! Učini to!“

„Možda je bolje da pustiš čoveka d' umre kad mu je dan“, promrmlja Ves. Ipak je klimnuo glavom članovima posade i oni su, gundajući, podigli Tanakino telo s palube *Kineskog oblaka*. Ves je ponovo zavrnuo kacigu na skafanderu.

„Kad završiš s tim, pomози mi da uđem u rezervno ronilačko odelo“, reče mu Kameron.

„Bolje ti je da pustiš čoveka d' umre“, ponovio je Ves, ali to je rekao tiho, tako da ga Kameron ne čuje. Spustili su Tanaku u vodu i posada se vratila

da radi na ručnim pumpama za vazduh. Ves je prebacio crevo za dotok vazduha i sajlju za spasavanje preko levog valobrana.

Kameron nije video zalazak sunca. Nalazio se šest hvati – osamnaest stopa – ispod korita *Kineskog oblaka*. Voda je polako potamnela, a oko njega se sklopio nemi tuđinski svet mora.

Strah mu se skrasio u utrobi poput hladnog olova. Kad – ogromno čudovište sa srpolikim ustima na tren se pojavilo u ledenoj zelenkastoj vodi, a zatim se ponovo tiho izgubilo u podvodnoj izmaglici. Osećao se kao mac na kraju sajle za spasavanje.

Čuo je postojano *tik-tak* motora kompresora, osećao miris dima kroz cev za dotok vazduha. Kad je pogledao uvis, iznad sebe je video travom obraslo korito *Kineskog oblaka*, okruženo srebrnastom kožom okeana.

Polako je izbledelo u tami...

Nakon sat vremena na dubini od dvadeset hvati, Tanaka se osvestio; Kameron je kroz staklo vizira video kako mu se oči otvaraju, a potom zbunjeno i uspaničeno šire. Nemo je vrisnuo.

Konopcem je uvezao Tanakine ruke, znajući da će Japanac, kada se osvesti, instinktivno zatvoriti ventil za dovod vazduha i zaputiti se ka površini. Umesto toga, čim se osvestio, Kameron je signalizirao Vesu da ih izvuče do dubine za postepeno izranjanje. Svojeručno je regulisao Tanakin ventil za dotok vazduha. Japanac je posle izvesnog vremena prestao da se batrga, prihvativši činjenicu da je bespomoćan.

Kameron mu je signalizirao kroz staklo vizira. *Sada će sve biti u redu, biće sve u redu.*

Kameron Makenzi bolje je od bilo koga drugog na biserištima poznao prirodu ronilačke bolesti i njene uzroke. Dok su se japanski roniaci uzdali u eterično ulje čajevca i amajlije da se zaštite od strašne mučnine, Kameron je propovedao jevanđelje koje je naučio u Kraljevskoj ratnoj mornarici: postepeno izranjanje, postepeno izranjanje, postepeno izranjanje.

Pet godina ranije dobrovoljno se prijavio u Ronilačku komisiju Ministarstva ratne mornarice. Pre iskušenja u ledenoj tmimi škotskih jezera naučili su ga kako se na velikim dubinama azot apsorbuje u krvi, kako se širi i klobuču u zglobovima i srcu i mozgu kada ronilac prebrzo izroni na

površinu. Postao je jedan od prvih koji je dokazao teorije mornarice o *postepenom izranjanju*, kako su nazvali praksu čekanja na određenoj dubini kako bi se azotu nagomilanom u krvi dozvolilo da se na prirodan način iščisti iz krvotoka.

Nije mogao da bude siguran šta je pošlo naopako u Tanakinom slučaju; možda je plima nadošla brže nego što je Ves predvideo, ili je Japanac zaronio preduboko. To nije bila egzaktna nauka. Tanaka je već trinaest godina bio ronilac u industriji gde većina ne poživi duže od pet. Šta god bio razlog, sad je postojao samo jedan način da ga spase. Nisu mogli da ga na vreme odvedu u Brum i novu barokomoru. More će morati da posluži kao lek.

Noć je pala na Lejsped. Svetlost je iščilela iz vode. Kroz crno more povremeno bi proletelo svetlo obličje, golemo i brzo i užasno. Kameron je suzbijao strah, opirao se porivu da signalizira: „Izvlačite, izvlačite!“ Bilo je prerano.

Ves je dobio jasna uputstva. *Još pet sati.*

Kameron se zakleo da nikad neće izgubiti nekog od svojih ronilaca usled paralize. U Ratnoj mornarici kapetan nije odgovoran samo za brod, već i za ljude pod svojom komandom. Po njegovom mišljenju, to je jednako važno na logeru za lov na bisere kao i na nekoj od fregata Njenog veličanstva.

Još pet sati, a on nije imao da radi ništa drugo osim da sluša vazdušni kompresor i otkucaje sopstvenog srca.

Visili su na kraju sajle za spasavanje.

2.

Paluba *Kineskog oblaka* bila je okupana srebrnom svetlošću; mesec je bio pun, bezmalo plav, *mesec lovaca na bisere*, i toliko bleštav nakon mračnog okeana da je to nalikovalo izlasku iz rudničkog okna na zaslepljujuću dnevnu svetlost. Kameron zatrepta dok mu je Ves odvrtao vizir na šlemu.

„Si u redu, kapetane?“

„Jašta, Vese, dobro sam. Kako je gospodin Tanaka?“

„Živ je, kapetane. 'Si bacio vudu na njega?“

„To nije nikakav vudu, Vese, već nauka Kraljevske ratne mornarice. A sad, skidaj ovaj prokleti šlem s mene. I reci Kari-Kariju da mi donese večeru. Nisam ništa jeo još od ručka!“

Ves mu je pomogao da skine ronilačko odelo, a Kari-Kari, malezijski kuvarski šegrt, tutnuo mu je šolju vrele kafe u šaku. Kam se zagledao u ustalasano crnilo mora i zadrhtao. Hriste, tih pet sati bilo je dugo poput večnosti.

Sišao je u potpalublje. Tanaka je ležao na svom krevetu, očiju fiksiranih u drvenu oplatu iznad glave.

„Kako se osećaš, gospodine Tanaka?“, upita ga Kameron. „Da li te mnogo boli?“

„Malčice. Ne mnogo.“

„Nećeš roniti neko vreme. Imaš sreće što si živ, čoveče!“ Kameron je izvadio četvrtastu flašu džina iz škrinje u uglu. Sipao je malo u kafu u svojoj emajliranoj šolji. „Jesi li za gutljaj, gospodine Tanaka?“

Tanaka je odmahnuo glavom, bezizražajnog lica.

„Mogao bi makar da mi zahvališ.“

„Nije moj dan da umrem, gazda.“

Naslonio se na ležaj. „Bio je tvoj dan da umreš, gospodine Tanaka. Previše si kušao strpljenje svojih šinto-bogova, rekao bih.“

Tanaka je sklopio oči. „Sutra ponovo ronim za tebe, gazda.“

„Za tebe više nema ronjenja, gospodine Tanaka. Ako želiš da se ubiješ, to će biti na logeru nekog drugog kapetana. Neću poslati čoveka dole da umre.“ Bio je umoran kao pas, a napetost od poslednjih nekoliko časova isticala je iz njega. „Jedrimo za Brum. Živ is isključivo zahvaljujući znanju Kraljevske ratne mornarice i Kamerna Makenzija. Moliću se samo da budeš sposoban da opet hodaš.“

Podigao se na gornji ležaj. Zastenjao je i zažmurio.

„Tvoj sam dužnik, gazda“, čuo je Tanakin šapat. „Jednog dana ću ti vratiti dug.“

„Jašta, a jednog dana ću ga možda naplatiti“, reče Kameron. Zaspao je za minut, a u snu mu se iz dubina pojavilo ogromno crnooko čudovište razjapljenih čeljusti i on se svega nekoliko minuta kasnije probudio, razrogačenih očiju, obliven hladnim znojem.

Čuo je kako bubašvaba mili po podnim daskama. San mu nije padao na oči.

Sutradan su Tanaku spustili s broda i na nosilima odneli u japansku bolnicu. Nije se mogao zameniti; dobri ronionci nisu se mogli naći u jeku sezone.

Šačica evropskih brodovlasnika porinula je svoje brodove; Japanci su kudikamo bolji ronionci od belaca, pa čak i Malajaca. Ne pate toliko od ronilačkih bolesti ili krvarenja iz ušiju, a mogu i duže da ostanu pod vodom i da rone dublje.

Nije imao drugog izbora. Barem je bio bolje obučen za to od većine. Pokušao je da ne razmišlja o onome šta ga čeka, ustajanje svakog dana u cik zore da bi se, drhteći, uvukao u vlažno platneno ronilačko odelo i teške olovne čizme. Nikad nikome živom neće dopustiti da sazna koliko ga to užasava, zadah vlažnog platna, panično osećanje gušenja dok posada zašrafljuje kacigu na skafander. „Cmizdriš kao neka jebena tetka“, čuo je kako mu otac govori nekada davno dok je skidao kožni kaiš i obmotavao ga oko pesnice. „Ti i tvoja braća. Kada ćeš naučiti da budeš muškarac?“

Možeš ti to, Kame, radio si to i ranije.

Čim su Tanaku odneli u japansku bolnicu, rešen u nameri da lično dovrši sezonu, naredio je posadi da podignu jedra i *Kineski oblak* zaputio se natrag ka pučini. Njegov biser – savršeni, prelepi, čudesni biser koji će prodati za čitavo bogatstvo i koji će mu promeniti život – bio je tamo negde i čekao ga.

Zapravo, bio je udaljen svega nekoliko dana.

3.

Do bisera ga je odvela borba na život i smrt.

Kao i sve ostrige, nije bilo lako pronaći je u zelenom polumraku na dubini od deset hvati. Na njoj je rasla crvenkastosmeđa morska paprat, usled čega se gotovo nije razlikovala od mase korala oko nje. Kameron je nije video; međutim, drugo morsko stvorenje bilo je kudikamo prilježnije, i počelo je da je prati s preteranom pažnjom.

Riba-stražar, koja je živela u ostriginim ustima, još uvek nije opazila opasnost. Hobotnica je bila mala, a njeni pipci dugi nepunu stopu. Morski kameleon, menjala je boju tela dok se šunjala prema svom plenu, od sivo-smeđe preko zelene do narandžaste, dok je plivala od peska preko travuljine do korala. Netrepćuće oči bile su usredsređene na ostrigu, vrebajući priliku.

Kad je ostriga udahnula, malčice je otvorila školjku kako bi procedila more kroz mesnati zastor svojih usana u potrazi za hranom. Utom je hobotnica jurnula napred, gurnula dugačke udove unutar školjke, i počela da je na silu otvara.

Ostriga je pokušala da se zatvori, ali hobotnica se drugim pipcima učvrstila za koral, dok su se oni u ostriginim ustima naprezali da silom razdvoje mišiće odmicače njene žrtve i učine je bespomoćnom.

Borba na život i smrt učinila je da morska trava zadrhti i na greben izbaci majušne čestice peska; to je istog časa privuklo Kameronovu pažnju. Kad se napokon približio poprištu bitke, hobotnica je već pobedila i zamišljeno posmatrala svoj slasni i teškom mukom zarađeni zalogaj.

Iznenada, nagrada joj je ukradena. Razjarena, štrcnula je oblak mastila ka praznoglavom čudovištu koje ju je lišilo trofeja i pobebla.

Kameron je stavio ostrigu u vrećicu oko vrata i nastavio dalje. To je bila samo još jedna školjka, deo jezive rabote tog dana. Ništa nije slutio. Nije imao pojma da je sićušna hobotnica upravo nepovratno izmenila čitav tok njegovog života.

Bilo je kasno popodne, a veliko, bronzano sunce visilo je nisko na obzorju. Takelažu su ukrašavale školjke okačene da se suše, poput opranog veša. Posada će dobiti trideset šilinga za vreću ostriga po iskrnavanju u Singapuru.

Timorci su bili na pramcu; naslonjeni na takelažu, ćaskali su i smejali se. Na ulovu je Kameron radio sam; prazne ljušture padale su na palubu uz tresak pošto bi završio sa svakom od njih. Nosio je samo malezijski sarong oko struka. Za razliku od većine Evropljana u tom delu sveta, njegova koža bila je tamna; poprimila je boju mahagonija u toku sezone provedene na moru. Bio je visok, punih 190 centimetara, s blago izobličanim licem. Boksovao je za Kraljevsku ratnu mornaricu. Nakon svih tih nedelja provedenih na moru, višenedeljna brada i nož u šaci davali su mu izgled malabarskog gusara.

Kameron je radio postojano, mehanički; otvaranje školjki bio je monoton posao. Samo jedna školjka u hiljadu imala je u sebi biser, a svega šačica bisera imala je kakvu-takvu vrednost. Iznad mirnog, plavog okeana lebdeo je miris kerozina i kivanog pirinča. Podigao je pogled. „Kuaru! Šta ima za večeru?“

Malajčeva glava izvirila je iz brodske kuhinje, a savršeno beli zubi caklili su se na licu boje lešnika. „Kari-kari, *tuan*“, kazao je.

Kameron se nasmešio Vesu. To je bila stara šala. Kari-Kari nije za džabe zaradio svoj nadimak.

Kameron je podigao sledeću ostrigu, prosecajući mišić tankom oštricom noža. Školjka se razdvojila i on je gurnuo prste u sluzavo meso, pipajući u potrazi za biserom ili *plikom* na ljušturi. Biseri nepravilnog oblika mogli su se prodavati kupcima na karat.

Stao je, osećajući kako mu srce poskakuje u grudima.

Unutra je bilo nečega.

Na čelu mu izbiše graške znoja. Izvadio je biser, kotrljajući ga između kažiprsta i palca poput jednog od onih klikera s kojima se igrao kao klinac. „Svemogući Bože“, promrmljao je. Bio je ogroman.

Podigao je pogled. Ves je zurio, otvorenih usta. Onda je zakolutao očima i rukom načinio znak protiv uroka. Ostatak posade se umirio, začutavši u strahopoštovanju.

„Sada si bogataš, kapetane“, prošaputao je Ves.

Bila je to najlepša stvar koju je Kameron ikada video u životu. Biser je svetlucao poput meseca. Svemogući Bože! Našao je ono što je tražio; na dlanu je držao sve svoje snove.

Kolin Falkoner

* * *

Kameron je bio dole u svojoj kabini s Vesom. Kari-Kari im je doneo večeru, ali Kameron je bio isuviše uzbuđen da bi jeo. Stavio je biser u kožnu vrećicu okačenu na remenu oko vrata, i svakih nekoliko minuta prineo bi šaku do grla da je dodirne, da se uveri kako sve to nije puki san.

„Taj biser vredi čitavo bogatstvo, kapetane“, reče mu Ves, ubacujući u usta kašiku punu pirinča. „Šta ćeš radiš s tolikim parama?“

„Tamo gde je jedan biser, ima ih još. Ovo je čivija osovine moje budućnosti, Vese. S ovim mogu da kupim sopstvenu flotu. Izgradiću svoju sudbinu na biserima.“ Uhvatio je drugog čoveka za rame. „Drži se mene, Vese. Nećeš ostati siromašan.“

Na vratima se pojavio vođa palube, Irac Mik. Stavio je šaku na Kameronovo rame. „Dolazi oluja“, promumlao je. „Bolje da dođeš da pogledaš.“

Kameron je spustio tanjir i pošao za njim na palubu. Vetar je duvao s jugoistoka i počela je da pada laka kiša. Proverio je aneroid. Uvek je padao posle podne, ali je dosad trebalo da se oporavi. I dalje je bio na sedmici.

Ves zavrte glavom. „Ubrzo počinje sezona vili-vilija, kapetane. Vreme je za prezimljavanje.“

„Jašta, čini se da je tako. Bolje da krenemo ka skloništu.“

Nekoliko minuta kasnije *Kineski oblak* zaplovio je ka logoru lovaca na bisere u Bard Kriku i neočekivanom kraju Kameronovih snova.

4.

Kameron je stajao na pramcu *Kineskog oblaka*, odeven u lepršavu belu košulju i platnene pantalone. Drhtao je u hladnoći noći. Zvezde nad njim su treperile, emitujući svoju neodgonetljivu Morzeovu azbuku između niskih oblaka. Sve jači udari vetra po koži i stezanje u grudima. Ima dvadeset pet godina i svet pod nogama. Sad ga više ništa ne može zaustaviti. Nikad više neće biti siromašan.

„Spuštaj sidro!“

Svetiljke četiri logera njihale su se u tami, još jedna flota koja traži utočište od nesigurnih vremenskih prilika. Kameron je čuo oštar zvuk gitare s palube jednog od brodova.

Okrenuo se prema Vesu. „Reci Kari-Kariju da spremi ljudima večeru. Usidrićemo se ovde večeras, a ujutro ćemo dobro osmotriti vremenske prilike.“

„Razumem, kapetane.“

Kameron se okrenuo u stranu, i stavio šaku na biser ispod košulje. Bio je u iskušenju da smesta zaplovi natrag kući, ka Brumu – ali sezona je mogla da potraje još nekoliko nedelja. Dovoljno vremena da se pronađe još.

Čuo je škljocanje rašlji za vesla. Kitolovac. Čamac je izronio iz tame i stupio u krug svetlosti koju su bacale petrolejke na levoj strani broda.

„Ojha, *Kineski oblače!*“

Kameron se nagnuo preko ograde. „Ojha!“

„Mom gosparu pripada *Kupang*“, doviknu muški glas na pidžinskom engleskom. „Šalje pozdrave. Kaže pitam 'ćeš dođeš sa mnom na večeru s njim, važi?“

To je bila uobičajena ljubaznost na moru, prilika da se popriča s drugim belcem nakon nekoliko nedelja, a možda i meseci, provedenih na biserištima u društvu posade sastavljene od urođenika. I, za Kamerona, zgodna prilika da pojede nešto drugačije od Kari-Karijevih vražjih bučkuriša.

„Jašta“, doviknu Kameron, „važi!“

Retke srebrnaste vlasi bile su mu začesljane i zategnute poput struna preko ćelave braonkaste glave, na bradi je imao sede čekinje stare nekoliko dana, a dah mu je zaudarao na džin. Ispružio je desnu ručerdu, a levom je potapšao Kameronu po ramenu. „Dobro došao na *Kupang*! Zovem se Patrik Flin, donedavno iz Donegala, u Irskoj, Bog blagoslovio njene zelene brežuljke, a sada iz Bruma, i zadovoljstvo mi je što vidim drugo belo lice nakon šest nedelja na moru! Kome imam zadovoljstvo da se obraćam?“

„Ja sam Makenzi, gospodine, Kameron Makenzi.“

„Škot! Pa, hvala milom Gospodu na tome, onda, a taman sam pomislio da ću morati da se trudim da čitavu noć budem ljubazan prema još jednom prokletom Englezu. Ti mi ličiš na čoveka koji voli dobru kapljicu. Jesi li za malo džina?“

„Sve dok ga nije premalo.“

Flin ga je silovito lupio među plečke. „Bogami, na *Kopangu* neće biti! Sidi u brodsku kabinu i podmazaćemo ti grlo!“

Ako to i nije bila brodska kabina u pravom smislu reči – makar ne onakva kakva bi se mogla naći na nekom plovilu u floti Njenog veličanstva, pomisli Kameron – svakako je bila dobrodošla promena u odnosu na kliconosne skućene prostore *Kineskog oblaka*. Ako stolnjak i nije bio baš besprekorno čist, makar je bio stolnjak, a na trpezi je stajalo posuđe od uglačanog srebra.

Postojale su dve stolice od mahagonija – Kameron je obično obedovao sedeći na ivici svog ležaja ili čučeci na palubi – a kad je Flin pljesnuo, pojavio se kelner, Malajac u beloj livreji. Bila je štrokava, ali prizor je ipak bio impresivan.

Kameron je radosno prihvatio još jednu čašu džina.

Flin je podigao čašu u zdravicu. „Za tvoje zdravlje i prosperitet“, kazao je, a džin mu je zagrgotao niz grlo. Ispružio je čašu, tražeći dopunu.

Kameron, koji je mislio da može da pobeđi svakog čoveka u piću, učinio je isto.

„Odakle si, gospodine Makenzi? U Brumu sam već skoro deset godina, i ne bih rekao da sam ikada video tvoje lice.“

„Stigao sam na početku sezone. Imao sam sreće da nađem posadu.“

„Ko ti je ronilac?“

„Zove se Tanaka.“

„Tanaka? On već poodavno nije u naponu snage, momče, veruj mi na reč.“

„Jašta, i zamalo je obogaljen, takođe. Morao sam da ga vratim nazad u Brum. Ima paralizu.“

„Pa ko ti je sada glavni ronilac?“

„Gledaš u njega“, reče tiho Kameron. „Nekad sam bio ronilac u Kraljevskoj ratnoj mornarici.“

Flin je iznenađeno izvio obrvu, a u očima mu se videlo novo poštovanje. „Nema mnogo belaca koji rone na svojim logerima.“

„Ovaj to radi. Posedujem izvesno znanje o tome.“

„Na koji način tačno?“

„Kad sam bio u Kraljevskoj ratnoj mornarici, Ronilačka komisija Ministarstva tražila je dobrovoljce za svoja ispitivanja. Mislili su da su našli način da se pobedi ronilačka bolest.“

„Japanci veruju da njihove papirne amajlije i malo ulja od čajevca vrše posao.“

„Što je razlog zbog čega toliko mnogo njih završi na groblju.“ Kam se nagnuo napred. „Vidiš, tamo dole, u dubinama, ljudsko telo je pod pritiskom vode iznad, a azot se mnogo lakše apsorbuje u krvi, i klobuču se u zglobovima i mozgu kad čovek prebrzo izroni na površinu. U Ratnoj mornarici smo naučili da, ako želiš to da savladaš, čekaš na određenoj dubini ispod površine, gde pritisak nije toliko veliki, sve dok se sav azot opet ne eliminiše iz krvi.“

Flin je zavrteo glavom. „Pokušali su to jedared, pre nekoliko godina. Poslali su dvojicu ronilaca Kraljevske ratne mornarice ovamo s njihovim fantastičnim idejama. Jedan je umro, a drugi se vratio kući kao bogalj.“

„Čuo sam za to. Verujem da su Japanci sabotirali ispitivanja. Nisu želeli da belci preuzmu ronilački posao.“

„Pa, šta je pošlo naopako s tvojim čovekom, Tanakom?“

„Ne znam. Možda je plima nadošla brže nego što smo mislili. Ili je možda prosto tokom godina previše naprezao telo. Bavi se ovim već trinaest godina, a većina Japanaca ne poživi duže od pet.“

„Nadam se da imaš dobrog vođu palube.“

„Imam. Čoveka po imenu Ves Redonda.“

„Ves? A kako si ga našao?“

„Norma je izgubila ronioca već drugog dana na pučini. Ves nije hteo da se vrati na brod. Kazao je da je baksuzan.“

„Pa, veliki broj ovih crnaca plaši se sopstvenih senki.“ Flin zavrte glavom. „Pa, mora da čovek koji sam roni ima zdrav apetit. *Kupang* ima jednog od najboljih kuvara s ove strane Cejlona, momče, ako smem to da kažem.“

„Jašta, gladan sam kao vuk. Šta jedemo?“ žudno upita Kameron.

Flin iskapi još jednu čašu džina. „Kari“, rekao je.

Flin se zavalio u stolicu i podrignuo. Na prednjem delu košulje videle su mu se žučkastobraonkaste mrlje. Jeo je s istim guštom s kojim je pio džin.

Malajski poslužitelj pokušao je da odnese tanjire, ali ga je Flin oterao nestrpljivo odmahnuvši rukom. „Pusti sad to, čoveče! Sipaj mi još jedno piće!“

„Fin obrok“, reče Kameron. Presveta Bogorodice, jelo je bilo još gore od Kari-Karijevih bučkuriša! Napravio je mentalnu zabeležku da ne kinji toliko dečaka.

Flin je iz džepa košulje izvadio limenu kutiju egipatskih ručno motanih cigara i ponudio jednu Kameronu. Otpuhnuo je dim u gustom oblačiću ka plafonu i prstima leve šake nestrpljivo zadobovao po astalu dok je čekao da mu stigne piće. Škripanje brodskih užadi i drvenarije; iznad njih, na palubi, *vah-vah!* napevi malajske posade dok su se okupljali oko svog pripovedača.

„A jesi li imao dobru sezonu, momče?“

„Ovo mi je tek prva godina, tako da još uvek učim.“ Opipao je biser u vrećici oko vrata. „Ali jašta – ne mogu da se požalim.“

Flin se željno nagnuo preko stola. „Jesi li našao koji biser?“

„Nekoliko malih.“

„Dozvoli da ti nešto pokažem“, reče mu Flin. Odgurnuo je tanjir u stranu, stavio ruku u džep i izvadio kutiju za cigare. Skinuo je poklopac i prosuo sadržaj kutije na sto. Tamo je bilo nekoliko bisera, nijedan vredan pomena, ali jedan je bio krupniji od ostalih, savršeno okrugao, s treperavim sjajem, bledoružičast na belini stolnjaka.

„Pogledaj to!“, reče Flin.

Kameron se nagnuo napred. Osetio je vonj Flinovog daha, uljastu mešavinu džina i karija.

„Četiri i po, pet grama! Vredi najmanje hiljadu funti! Hiljadu funti!“ Flin je ponovio reči kao blagoslov. „E, to ti je biser!“

Kameron se potrudio da deluje impresionirano. „Jašta, pravi je lepota.“

Flin se namrštio kad je čuo prigovor. „Nikad nećeš videti nijedan nalik njemu!“